Despre sabat

Despre sabat

Acest subiect, sabatul, cere, pentru a fi înţeles, o cunoaştere a căilor lui Dumnezeu. S-ar putea cita faptul omiterii totale a vreunei referiri la sabat în „predica de pe munte", în care se insistă asupra spiritualităţii legii. Ori de câte ori este vorba de sabat, Domnul aruncă o umbră asupra lui, Hristos declarând că Fiul Omului este Domn şi al sabatului. S-ar putea apela la istorie, arătând că Biserica la început n-a ţinut deloc sabatul şi l-a tratat ca iudaism şi că erau chiar unele canoane stricte împotriva observării sabatului. Dar toate acestea ar reprezenta greşit gândurile pe care le am asupra acestui subiect. Socotesc că este un subiect vast. O parte în odihna lui Dumnezeu este o binecuvântare care aparţine poporului lui Dumnezeu, oricare ar fi simbolul pe care ea l-a avut în trecut. Ni s-a lăsat o promisiune de a intra în odihna lui Dumnezeu; şi ea trebuie să fie odihna lui Dumnezeu, nu odihnă fară Dumnezeu, dacă aşa ceva ar fi posibil.

Sabatul a început în paradis. „În ziua a şaptea Dumnezeu Şi-a sfârşit lucrarea pe care o făcuse. ... Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise şi o făcuse". În această odihnă omul n-a intrat niciodată (Evrei 4). Că sabatul ar fi fost o lege impusă omului depărtat de Dumnezeu, aşa ceva nu arată Scriptura; şi tăgăduiesc categoric acest lucru. A face pe cineva depărtat cu totul de Dumnezeu şi a-l obliga pe un astfel de om să aibă parte de odihna lui Dumnezeu - numai un legalism fară nici un pic de raţiune ar putea gândi astfel. Însă ştim, din chiar cuvintele Domnului, că „sabatul a fost făcut pentru om ". Observaţia lui ar fi avut o binecuvântare temporară pentru omul condamnat la trudă şi o continuă amintire, în locul în care l-a adus păcatul, că speranţele şi binecuvântările lui erau în altă parte. Că omul uită toate acestea, ştim prea bine. Dar din clipa în care Dumnezeu l-a adus pe om pe calea unui legământ cu Sine Însuşi, prin răscumpărare, El a făcut din sabat un semn al acestui legământ. Odihna lui Dumnezeu aparţine poporului lui Dumnezeu. În ce priveşte forma acestui legământ, ea a fost legală, a fost dată într-un mod legal. Şi este de observat că în fiecare rânduială deosebită pe care o arată relaţia lui Dumnezeu cu Israel, întemeiată pe vechiul legământ, sabatul intra ca o parte a acelei rânduieli. Şi profeţii fac aluzie la sabat, ca la semnul acestui legământ. În afară de aceasta, găsim urme ale lui în împărţirea săptămânală a timpului, cum este cazul pe vremea lui Noe sau Iacov.

Dar vechiul legământ, în care sabatul fusese făcut obligatoriu în mod legal, avea să fie înlăturat, şi timpul Mesiei, adevărata odihnă a creaţiei Sale, avea să vină. Trebuie deci să vedem cum S-a purtat Domnul Isus cu sabatul. Am văzut deja că El nu-l introduce în sumarul Său spiritual şi practic din predica de pe munte. Nici cel mai neînsemnat exemplu nu se poate găsi în care El să fi statornicit sabatul sau să insiste asupra autorităţii lui. Dimpotrivă, când era învinuit că îl calcă, limbajul Său era şi mai izbitor: „ Tatăl Meu până acum lucrează şi Eu lucrez" (Ioan 15.17). Harul trebuie să lucreze într-o lume a păcatului. Nici sfinţenia, nici dragostea Tatălui şi a Fiului nu puteau să-şi găsească odihnă într-o lume de păcat şi de mizerie. Şi nimeni nu poate găsi în scrierile Noului Testament un cuvânt care să insiste asupra obligaţiei morale de a ţine sabatul. Când s-a iscat între iudei şi naţiuni întrebarea cu privire la ce ar trebui menţinut ca obligatoriu, sabatul nu a fost unul din lucrurile asupra căruia s-a insistat. Atunci, am pierdut noi odihna lui Dumnezeu sau vreo urmă a acestei odihne aici pe pământ? Nicidecum! Şi nu mă îndoiesc că aceste cuvinte „sabatul a fost făcut pentru om" rămân practic o adevărată binecuvântare pentru om. Dar când venim la speranţele spirituale ale acestei odihne, lucrurile se schimbă cu totul. Odihna lui Dumnezeu în cea dintâi creaţie s-a terminat, deoarece a intervenit păcatul. Ea îşi va avea sabatul ei, nu mă îndoiesc; dar aceasta va fi în împărăţia de o mie de ani, într-o nouă ordine de lucruri. Este nu o anumită zi, a şaptea, ci cea de a şaptea zi, odihna lui Dumnezeu, după ce El Şi-a terminat lucrarea.

Dar odihna noastră nu este în această creaţie. Noi am fost scoşi afară din ea, aşa cum a fost Hristos. Dacă omul n-ar fi fost un păcătos, aşa cum s-a arătat, el ar fi avut putere să ajungă la odihnă atunci când Hristos a venit întâia dată. Dar acum, El ne-a introdus, prin înviere, într-o odihnă nouă şi cerească a lui Dumnezeu, cu o speranţă mai luminoasă şi mai bună. Şi ziua a şaptea, sabatul, semnul vechiului legământ, odihna acestei creaţii, în nici un fel nu se potriveşte speranţelor noastre. Căpetenia noastră nu mai este Adam, din vechea creaţie. Şi chiar dacă ar fi fost aşa, ar fi fost totuşi imposibil, pentru că cum ar fi putut un păcătos să aibă odihna lui Dumnezeu sub vechiul legământ? Şi ce ne introduce pe noi în această speranţă nouă şi mai bună? Învierea Domnului nostru binecuvântat. A fost în mormânt în timpul sabatului, singura odihnă pe care El a găsit-o aici, dar a înviat ca să aducă, El fiind Capul creaţiei celei noi, speranţe mai luminoase şi mai bune, întemeiate pe jertfa Sa.

De aceea, pentru Biserica creştină, cea dintâi zi a săptămânii, aşa cum mărturiseşte tot Noul Testament după învierea Sa, şi nu cea de a şaptea devine semnul şi dovada odihnei ei. Aici nu este o lege, ci o recunoaştere a unui lucru mărturisit de Scriptură. Ar fi tragic, ca creştini, să spunem sau să gândim că neglijarea a ceea ce nu este stabilit prin lege, n-ar fî rău în sine. Noi ne rugăm nu pentru că ar fi o „lege" în această privinţa, nici nu citim Scriptura pentru că ar fi o lege să citim. Aşa şi cu această zi, care este arătată în Noul Testament. Este ziua învierii Domnului Hristos, când El S-a întâlnit cu ucenicii Săi strânşi laolaltă; în următoarea zi întâi a săptămânii, El a făcut la fel. În cea dintâi zi a săptămânii citim că ucenicii s-au adunat ca să frângă pâinea (Fapte 20.7). În cea dintâi zi a săptămânii ei aveau să pună deoparte ceva pentru săraci, după cum Dumnezeu îi făcea să prospere. Şi în Apocalipsa este numită formal „ziua Domnului", cu mărturia că Ioan era în duhul în această zi. A face din ea ziua a şaptea este doar o schimbare a zilei, contrar Scripturii; înseamnă a confunda creaţia veche (care este sub condamnare din cauza păcatului) cu cea nouă, în care am fost înviaţi împreună cu Hristos. Creştinătatea coruptă, care a pierdut orice spiritualitate, dacă a pierdut şi acest adevăr este foarte firesc. Şi această creştinătate poate să meargă înapoi la lege şi să facă din această zi o a şaptea zi; aceasta este doar o dovadă tristă cât de puţin cei care fac parte din ea au înţeles privilegiile pe care Dumnezeu ni le-a dăruit.

(Extras din „Collected Writings")